

14. nap: Csütörtök – Szociális küldetés

A mai napon az ecclesiolánk életének szociális szolgálati területére tekintünk. Családunkban és a környezetünkben is vannak, akik a perifériára szorultak, akik szenvednek, magányosak, gondoskodásra szorulnak. Nem csak emberbaráti feladatunk, hanem küldetésünk is hozzájuk vinni az Egyház irgalmas és megerősítő üzenetét és jelenlétét. Részesedünk a nagy Egyház küldetéséből ezen a területen is.

Az Atya, a Fiú és a Szentlélek nevében. Amen.

Tudatosítsuk, hogy Isten szerető jelenlétében vagyunk. Engedjük közel Őt a mai imádságban. Tartsunk most egy perc csendet. [...Csend...] Imádkozzunk Isten áldásáért házastársunkért, magunkért, gyermekeinkért és a házaspárokért és családjaikért, akikkel közösen vagyunk ennek a lelkigyakorlatnak az útján.

Mennyei Atyánk, hadd történjen mindenkor velünk, amit Te terveztél el nekünk! Csak egyetlen vágyódást ismerünk, vezess minket bölcs terveid szerint! Az eszmény lebegjen előttünk, és formálja egész életünk, melyre minket szereteted teremtett, feszítsük meg érte minden erőnket. Engedj minket tüzes parázként izzani és a népekhez örömmel vonulni, a megváltás tanúiként harcolni, őket ujjongva a Szentháromsághoz vezetni. Amen.

Amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek!

Evangélium Szent Máté könyvéből (Mt 25, 34-40)

Így szól a király a jobbán állókhoz: Jöjjetek, Atyám áldottai, vegyétek birtokba a világ kezdetétől nektek készített országot! Éhes voltam, és adtatok ennem. Szomjas voltam, és adtatok innom. Idegen voltam, és befogadtatok. Nem volt ruhám, és felruháztatok. Beteg voltam, és meglátogattatok. Börtönben voltam, és fölkerestetek. Erre megkérdezik az igazak: Uram, mikor láttunk éhesen, hogy enned adtunk volna, vagy szomjasan, hogy innod adtunk volna? Mikor láttunk idegenként, hogy befogadtunk volna? Mikor láttunk betegen vagy börtönben, hogy meglátogathattunk volna? A király így felel: Bizony mondom nektek, amit e legkisebb testvéreim közül eggyel is tettetek, velem tettétek.

Elmélkedés

Az Egyház szociális küldetéséből is részesülünk. A családnak feladata a tágabb családban élő idősek, betegek gondozása, látogatása. Ahogy a Házaspárok útjának egyik állomásánál elmélkedjük: „... ők gyógyítják rohanó világunk ezer sebet.” Bár sok áldozatot követel ez a családtagoktól, kölcsönösen gazdagodunk egy ilyenfajta kapcsolatban is. Gondozzuk, kísérjük, huszonnégy órában jelen vagyunk idős vagy sérült családtagjainknál. Hasonlít ez a huszonnégy órás szentségimádáshoz. Egymást váltjuk a betegágyánál, vagy ha ezt nem tehetjük meg, ideig-óráig mások gondjaira bízunk a fizikai ápolást, de lélekben akkor is állandóan hordozzuk

őket. Ez a házaspár összhangját, együttműködését és közös szolgálatát igényli. Gyakorlati és lelki összhang ez, amelyben a jelenlévő szentségi Jézus a forrás és a cselekvő erő is.

A betegágynál lelassul az idő, alig történik valami, mégis ez is az élet fontos része. Láthatatlan folyamatok, belső letisztulás, megbocsátás és bocsánatkérés, elengedés és megtérés következhet be egy ilyen helyzetben. Nagyon fontos időszak ez a beteg és az ápoló életében is. Sokszor elegendő az odafigyelő, meghallgató jelenlét. Az emlékek sokasága törhet elő, és ez maga egy tisztulási, megkönnyebbülést előidéző folyamat. Különösen nehéz, amikor a betegség elfedi a beteg eredeti egyéniségét. Ha Jézus erejét hívjuk segítségül, Ő segít, hogy a régi személyiség méltóságában lássuk őt.

A sérült vagy beteg gyermeket nevelő házaspárok különleges lehetőséget kapnak azáltal, hogy gyermekük kiszolgáltatottságán keresztül ők is erősebben vágyódnak Jézus gyógyító és elfogadó szeretetére. Állandóan keresik gyermekük számára a szerető, elfogadó, fejlesztő, gyógyító környezetet. A szentségek által Jézus a „világ végezetéig” megígért jelenlétét élhetik meg. Ez megerősíti és bátorítja őket a kilátástalan helyzetekben, és tudatosítja, hogy sosincsnek egyedül a kereszthordozásukban. Nem lehet olyan nehéz helyzetbe kerülni, ahová Jézus ne tartana velünk.

Szép feladat a család számára, a lehetőségek által határolva, a környezetében élő testi, vagy lelki szegények segítése. A Jóisten gondviselő szeretetének eszközei lehetünk (pl. nem kell hozzá sok idő, se pénz, ha időről időre együtt a gyerekekkel átnézzük az otthoni játékarzenált, mi az, amit elajándékozunk másoknak). Ami nálunk felesleg, az máshol hiány.

Világi keresztényként nagy szabadságunk van, hogy mi ketten határozzuk meg a saját életszínvonalunkon, hogy hogyan fogadjuk meg az evangéliumi szegénység tanácsát. Az evangéliumi szegénység elsősorban mentalitás, nem a fizetésünk összegén múlik. Ahogy evés előtt a terített asztalnál is imádkozunk, úgy fohászkodhatunk azért is, hogy pénzünket, anyagi javainkat helyesen kezeljük. A pénz eszköze az életünknek, nem célja. Meg tudjuk-e emellett őrizni a szabadságunkat? Mi magunk határozzuk-e meg, hogy mire van szükségünk? Vagy hagyjuk, hogy mások irányítsanak? Mi a szükséges, mi az elegendő, és mi a fölösleges? Mindenképp jó, ha adott dolgokban szolidárisak vagyunk. Ha nem mindig azt tesszük meg, amit megtehetnénk, ha akkor is visszafogjuk magunkat, amikor külső (anyagi) kényszer nincs. Mi nem vagyunk szerzetesek. Nekünk az anyagiakhoz fűződő viszonyunkat kettőnknek kell meghatározni, és időről időre ismét adaptálni az aktuális helyzetünkhöz.

Van, aki nem anyagiakban szűkölködik a környezetünkben, hanem magányos. Egy idős szomszéd, aki meghallgatásra vágyik? Egy beteg ismerős, akinek nagy örömet szerezne egy látogatás, vagy egy telefonhívás? Egy rászoruló család, akit rendszeresen támogathatnánk?

Amikor nálunk gyengébb személyt bíz ránk az Isten, azzal lehetőséget és felelősséget kapunk, hogy mi legyünk az Ő gyengéd és gondviselő eszköze. Kit bízott Isten a mi kettőnk szeretetére?

Emeljük fel szívünket!

Urunk, neked adjuk a szívünket és kérjük, formáld minket, hogy számíthass ránk! Szeretnénk kinyitni a szívünket, hogy indításozat érzékeljük, ha a nagycsaládunkban, környezetünkben élő testi/lelki rászorulóhoz vezetsz. Megtiszteltetés, hogy Téged képviselhetünk mások életében, amikor segítünk. Alakíts bennünket, hogy használható eszközök legyünk!

Szűzanyánk, Egyházunk Édesanyja, imádkozz értünk! Amen.